

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt
Ptuj

Leto 2002/2003

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2003

*Ne učite otrok s strogostjo, raje poskrbite,
da se bodo na poti k znanju zabavali.
Tako boste morda pri vsakem
odkrili sled genialnosti
na nekem posebnem področju.*

Platon

Drage bralke in bralci glasila Čar besede moje!

Ponovno smo dočakali pomlad, čeprav po dolgi in mrzli zimi in ponovno je pred vami izbor poezije in proze naših otrok, ki so ustvarjali in iskali svoje lastne poti skozi vse leto. Verjamem, da so pri tem uživali.

Kot vedno, je njihova beseda iskrena, sveža in radoživa. Kdo ve, morda pa se med sedanjimi mladimi ustvarjalci skriva tudi kakšen, ki ga bodo prvi uspešni poskusi navdušili, da se bo z umetnostjo srečal še kdaj kasneje – kot uspešen pesnik ali pisatelj. Pa tudi če ne. Pomembneje je, da imamo veliko število otrok, ki v ustvarjanju najdejo zadovoljstvo in občutek uspešnosti, da znajo oblikovati in izraziti svoje misli, svoje sanje in svoje želje, da znajo biti ustvarjalni, kajti to je dediščina, ki jim bo ostala kot bogata in neprecenljiva popotnica za vse življenje.

Čestitam vsem avtorjem prispevkov, hkrati pa se zahvaljujem mentoricam za njihove vzpodbude, ki so jih nudile mladim ustvarjalcem.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

Alma Murselovič, 4. a

MOJE MUCE

Doma imam štiri muce: Tigi, Tivi, Tidi in mamu Mačuro. Imam jih zelo rada, hkrati pa se jih tudi bojim, ker praskajo. So že velike in okrogle. Rade se igrajo, si nagajajo in poležavajo v senu. Tudi moja sestra Urška jih ima zelo rada, včasih pa jim zamenja imena. Uči jih plesati pesem A sede je. Vesela sem, da imam tako lepe muce.

Jerneja Erhatic, 1. a

MOJ MORSKI PRAŠIČEK

Svojega morskega prašička imam zelo rada. Je živahen in poskočen. Ime mu je Smrček. Živi v veliki kletki. Dobila sem ga za 8. rojstni dan. To je bilo moje najlepše darilo v življenju.

Nataša Divjak, 1. a

MUCA TAČKA

Moji muci je ime Tačka. Je črne barve. Dobila sem jo od babice. Tačka pije vodo in lovi miši. Rada se igra s figuricami. Potaka jih po tleh in grize. Tačko imam zelo rada.

Lara Miletič, 1. b

MOJI POLŽI

Doma imamo v akvariju veliko polžev. Polži so vodni. Najprej smo imeli enega polža. Moj polž je dobil male polžke. Radi jejo tabletko. Čistimo jim enkrat na mesec. Lezejo po travici in se radi skrijejo. Če je polžev preveč, poginejo.

Aljaž Mori, 1. b

MOJ KONJ

Moja najljubša žival je konj, ker ga lahko jaham. Ima dolg rep in košato grivo. Ime mu je Anibal. Rad je seno. Ima črne oči.

Primož Zupanič, 1. c

MOJ MUC

Mojemu mucu je ime Čopko. Čopko se zelo rad igra. Najraje spi na kavču. Mama mu v trgovini kupi mačjo hrano. Moj Čopko je bele in črne barve. Imam ga zelo rada.

Nuša Maľovič, 1. c

Tomaž Kramberger, 5. d

Nuša Ramšak, 2. a

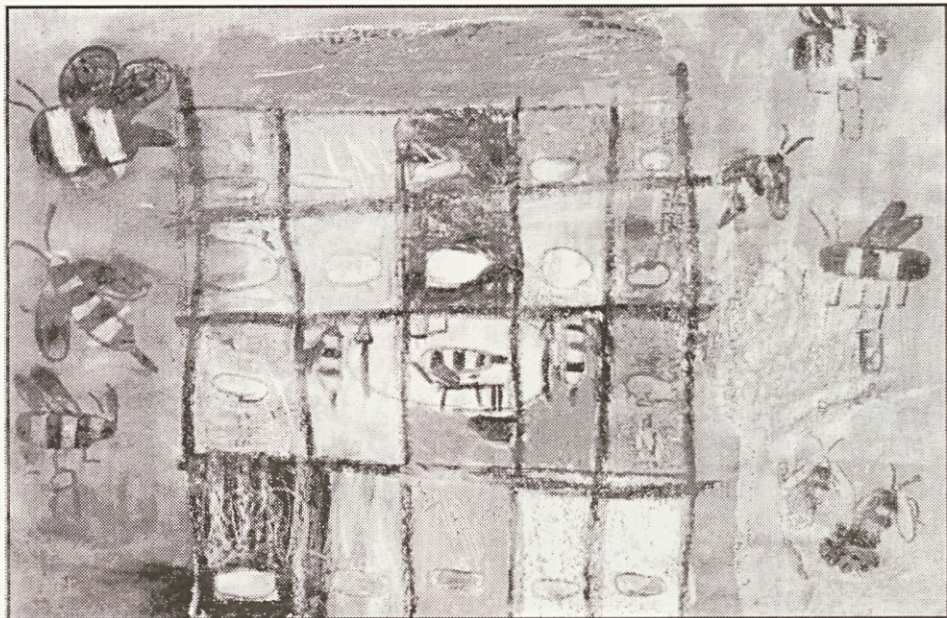
KAKO BOM PREŽIVEL ZIMO

Pred vrati je bila zima. Še zadnjič sem se odpravil v gozd po gobe, ko sem zagledal volka. Takoj sem zbežal. Volk pa mi je bil vedno bliže, a pravočasno sem zbežal v luknjo. Zelo sem se začudil, ko me je volk povprašal po imenu. Odgovoril sem mu, da mi je ime Zajec Nace. Volk mi je povedal, da je Volk Renato. Takoj sva se spoprijateljila. Volk Renato je iskal prazen brlog. Dolgo sem razmišljal in se le spomnil, da mi je mama nekoč povedala, da imamo v naši luknji klobuk čarovnika Merlina.

»Toda s klobukom čarati zna le moja mama,« sem rekel volku ter mu obljubil, da jo bom prosil za pomoč.

Ko sem prišel domov, sem mamo vprašal, ali bi hotela volku pričarati brlog. Žal ji ni uspelo, saj je namesto brloga pričarala pomlad. Šel sem po Volka Renata in skupaj smo praznovali pomlad. Zakurili smo kres in ...

Nace Zavrtanik, 2. b

Barbara Ribarič, 2. c

PIKAPOLONICA SE SELI KORANT

Na prestolu
Pikapolonica sedi
in jutri se seli.

Prestol je rdeč,
okrog njega polno sveč.

Tema je modra
in lase si kodra.

Hej, Renato,
Pikapolonica ti vse najboljše
želi.

Korant ima
pisan obraz
in topel kožuš,
da pod njega ne pride mrz.

Bogato perje iz njega štrli
in pesem zvoncev se tako glasi:
»Glun, glun, glun, glun.«

Pazi, zima, korant gre,
pojdi, pojdi v druge kraje!

Nace Zavrtanik, 2. b

Nace Zavrtanik, 2. b

Neva Kumer, 2. a

ROJSTNI DAN V GOZDU

Nekoč je živela veverica, ki ji je bilo ime Binca. Imela je rojstni dan. Povabila je prijatelja ježa in polža, soseda in sorodnike. Polž ji je prinesel v škatlici orehe, jež verižico iz gozdnih plodov, soseda malo lešnikov in sorodniki v košarici malo malin. Binca jim je ponudila torto. Ko so se najedli, so odšli. Binca je imela lepe sanje.

Sara Palčič, 2. a

JAZ, POLH

V jeseni sem veliko jedel. Pred zimo sem šel spat. Zdaj se hranim z maščobo, ki se ji reče tolišča. Celó zimo sem sanjal o polni mizi dobrot. Komaj čakam, da bo prišla pomlad. Spomladi se bom lovil in igral ter iskal hrano. Takrat bom zelo dobre volje.

Jan Zmazek, 2. a

JAZ, VEVERICA

V jeseni sem si v različna skrivališča nanosila gozdne plodove. Potem sem si privoščila malo počitka. Zbudila sem se čez en teden. Bila sem zelo lačna. Ko sem prišla iz dupla, je bila narava pokrita s snežno odejo. Iskala sem hrano, a vse zaman. Pozabila sem, kam sem jo skrila. Srečala sem lisico. Na srečo mi je povedala, kam naj grem po hrano. Bila sem zelo vesela, da sem preživela hudo zimo.

Eva Zorko, 2. a

ŽIVALI

»Naša četica koraka,« je rekla sraka. Sinička je veselo zapela, ker je imela veliko dela.

Male rečne račke se bojijo mačje tačke. Kos nam žvižga, žvrgoli, ko sladka semena dobi.

Grlici reče: »Pridruži se mi pri tej okusni malici!«

Vrabec glasno vrešči in se jezi, ker od tega nič ne dobi.

Urban Gobec, 2. a

BILO ME JE STRAH

Zvečer, ko sem že ležala v postelji in se je mrak igral s snežinkami, me je bilo zelo strah. Grozljive sence so se motale naokrog in kar tresla sem se od strahu. Nisem vedela, kaj naj storim. Premetavala sem se po postelji in moja soba je bila polna neznanih živali. Nekatere so bile podobne opicam, druge pa merjascem. Močno sem se tiščala k steni in se nisem hotela premakniti. K steni sem se tiščala tako dolgo, dokler niso vse živali odšle iz sobe. Potem pa sem do jutra sanjala sladke sanje.

Sara Šešerko, 2. c

KAKO SEM DOBIL PAPAGAJA

Maruša, Katja in jaz smo se igrale na travniku. Nenadoma je Maruša na vrtu zagledala papagaja. Katja je šla po mrežo. Dala jo je Maruši in Maruša je ujela papagaja. Pokazale smo ga mamici. Mamica ga je nežno prijela in dala v kletko. Vesele smo ga pokazale Nacetu. Naslednji dan, ko sva z Marušo šli pogledat papagaja, sva videli prazno kletko. Papagaj je ponoči odletel, zato sva jokali. Zato nama je ati kupil novega papagaja. Dali sva mu ime Koki.

Iza Malovič, 1. b

JAZ, VOLK URH

Kako sem preživel zimo? Ko sem bil lačen, sem šel na lov. Lovil sem zajca. Ko sem ga ulovil, sem ga pojedel. Drugi dan sem malo poležaval ob drevesu. Tretji dan je zelo snežilo. Bil sem zelo lačen. Zato sem se odločil, da grem loviti. Ko sem prišel iz gozda, sem videl kos mesa na njivi. Šel sem do njega. Tedaj je naredilo pok in bil sem mrtev. Moja zgodba se je usodno končala.

Domiter Krajnc, 2. a

MALI ZAJČKI SO ME OSREČILI

Doma imamo kunčnik in v kletkah živijo kunci. Vsaka zajklja skoti vsaj trikrat letno male zajce. Ena izmed njih je moja zajklja Džola. Stara je eno leto in je že skotila eno leglo zajcev. Ko so bili na poti novi zajčki, je očka preračunal datum, ko bi se zajčki morali skotiti in ga zapisal na koledar.

Trideset dni je hitro minilo. Džola je iz svoje dlake naredila gnezdo. Prvi dan je bilo gnezdo še prazno. Z očkom sva zaman čakala še drugi dan. Treti dan zjutraj, ko sem se zbudila, sem odprla vratca kunčnika in pogledala v kotilnico. Odgrnila sem odejico iz dlake in zagledala deset črno-belih glav.

Od sreče sem pobožala Džolo in ji zaželela, naj bo dobra mama svojim zajčkom.

Maja Štumberger, 2. c

MAČEK KRSTAČEK

Nekoč je živel mali maček Krstaček. Pridno se je učil. Tudi teste je zelo dobro pisal. Imel je veliko željo: zelo si je želel bratca. Ko je prišel iz šole, se je vedno počutil osamljenega. Rad bi se z nekom igral.

Nekega dne se je zgodil pravi čudež. Ko je prišel domov, ga je pred pragom čakal bratec. Maček Krstaček se je bratca zelo razveselil.

Odslej sta se vedno igrala skupaj in maček Krstaček ni bil nikoli več osamljen.

Jan Koštomaj, 3. b

Kaja Kostanjevec, 2. b

ZAKAJ ZAJCI NE JEDO BANAN

Nekega dne sta se srečala opica in zajec. Zajec je vprašal opico, kje dobi tako slastne banane. Opica mu je odgovorila, da rastejo nedaleč stran na bananovcu. Ker si jih je zajec zelo želel, je šel z njo. Ko sta prišla do bananovca, je opica splezala na drevo. Medtem ko se je opica sladkala z bananami, je zajec žalostno gledal. Ker si ni upal splezati na drevo, je ostal brez banan.

Iz jeze zajci še dandanes ne jejo banan.

Donna Erjavec, 3. b

Niko Šimenc, 4. c

SINOČI SE MI JE SANJALO

Z učiteljico smo odšli v ljubljanski živalski vrt. Ko smo prišli skozi vrata, smo zagledali slona, ki nam je s svojim rilcem razkazoval živali. Bil je kot pravi vodič. Pokazal nam je žolno, ki je trkala po deblu. Volk nas je tako prestrašil, da smo vsi umolknili. Videli smo tudi palčka, ki nas je pozdravljajal z bližnjega vrta. Na drugem koncu živalskega vrta so bile želve, ki so svoje glave nastavlale spomladanskemu soncu. Popoldne smo se dobre volje vrnili na avtobus, kjer sem z veseljem pojedla jabolko. Prišlo je jutro in končal se je moj izlet v sanjah.

Nina Mlakar, 3. a

JEŽKOVA DRUŽINA

Bila je jesen. Veter je potrgal liste z vej. V gozdu, pod koreninami debelega drevesa, je imela ježeva družina svoj dom. Nekega večera je mamica ježevka pripravila še posebej dobro večerjo. Pri večerji sta starša ježka povedala otrokom, da bodo šli spat in vso zimo prespali. Če se bo kdo zbudil, ne sme oditi iz stanovanja. V shrambi naj se naje in gre nazaj v posteljo. Vsi so ubogali, edino mali ježek je pozimi pokukal iz hiške. V snegu se je skoraj izgubil. V noge ga je močno zeblo, zato je hitro stekel v hiško in zaprl vrata. Skočil je med mamico in očka in spal do spomladi.

Nejc Janžekovič, 3. b

PLEMIŠKA MAČKA

Nekoč je živela mačka Barbara. Bila je zelo lepa in tega se je tudi zavedala. Vsa v belem krznu se je šopirila, da ni lepše mačke, kot je ona. »Edina iz mačje družine imam dolg in košat rep,« si je govorila. Sovražila je vse okrog sebe in se iz drugih mačk norčevala. Najbolj je sovražila ptice in njihovo petje. Ker je bila plemiškega rodu, so jo vsi mački oboževali in ji podložno stregli. Ukazala je uloviti vse ptice, ki pojejo okrog njenega gradu. Zbrala se je cela mačja vojska, da ulovi ptice in jih pripelje pred svojo gospodarico.

Ptice so zaprli v grdo, sivo kletko in jih odnesli v temne kletne prostore. Tam so živele samo sive miške. Tudi nje je Barbara sovražila. Miškam so se žalostne ptice strašno zasmilile, zato so sklenile, da jim pomagajo zbežati z mačjega gradu. Ko je Barbara videla, da so ptice na prostosti, se je strašno razjezila. Ko se je vrtela okrog prazne kletke, so miške priprle njen košati rep. Poškodovan rep so Barbari seveda morali odrezati. Odslej in do konca svojega mačjega življenja je bila Barbara mačka z napako.

David Verdenik, 3. b

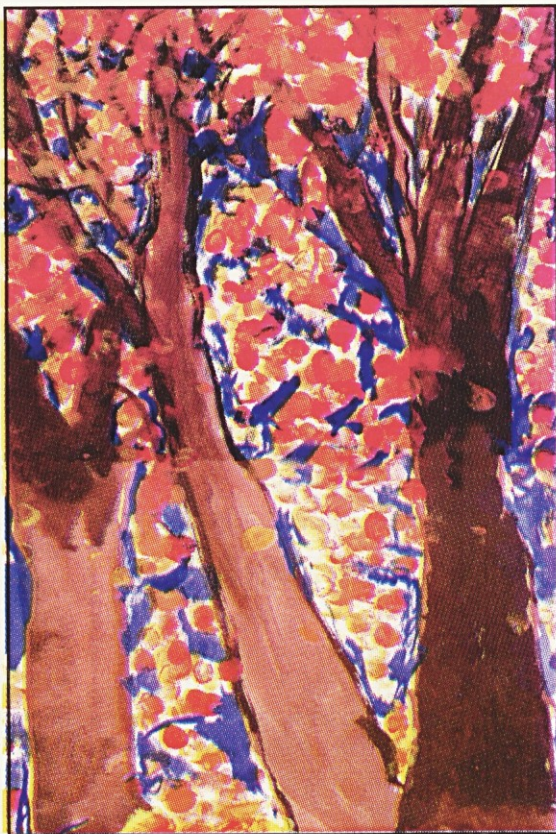
LASTOVKA

Zunaj je močno snežilo. Tina in Matej sta bila vesela, da se bosta lahko sankala in igrala na snegu. Ko je prenehalo snežiti, sta se oblekla in obula v škornje ter bila pripravljena za igre na snegu. Tina je vzela sanke, Matej pa se je brez vsega zapodil na sneg. Ko se je Tina prisankala do njega, je Matej prisedel in skupaj sta se odpeljala po hribu navzdol. Vedno bolj sta se oddaljevala od doma in približevala gozdu, zato sta se zapeljala v kup snega, da se zaustavita. Pri tem sta padla. Ko sta se pobirala iz kupa snega, je Tina zagledala lastovko, ki je ležala na tleh. Pokazala jo je Mateju in oba sta si jo ogledovala. Matej si je odvil šal, nanj položil lastovko in jo nežno zavil. Tina je nesla lastovko, Matej pa je vlekel sanke. Hitro sta gazila po hribu navzgor do doma.

Doma sta lastovko pokazala mami, ki jo je položila v kletko. Tina in Matej sta ji pripravila hrano in jo ves čas opazovala. Lastovka se je zbudila. Vzela je hrano in popila nekaj kapljic vode.

Lastovka je počasi okrevala in ko je bila čisto zdrava, sta ji Tina in Matej odprla kletko. Tina jo je vzela v naročje in vsi skupaj so odšli ven, na prosto.

Zunaj ni bilo več snega, saj je skopnel. Prišla je pomlad. Tina in Matej sta izpustila lastovko in ji pomahala v slovo. Lastovka je veselo odletela. Vsak dan pa se je vračala in iz hvaležnosti, ker sta ji rešila življenje, lepo žvrgolela pod Tininim in Matejevim oknom.

Luka Teodorovič, 4. b

V GOZDU

V soboto zjutraj, ko je bil sončen dan, sem se s psičko Timo odpravila na sprehod v gozd. Bila je zelo vesela, da sem jo peljala. Tekla je z vso močjo. V gozdu ni bilo nikogar, zato sem Timo odpela. Ko je šla Tima k vodi, sem šla za njo. Nenadoma je prišel velik nemški ovčar. Še dobro, da je bil z njim njegov lastnik. Čez čas je za mano prišel moj bratranec Nino s psom Larijem. Lari je Timin brat. Skupaj smo šli nabirat suho listje. Kdo ga bo našel največ? Midve s Timo sva bili zmagovalki. Ko smo se naveličali, smo iskali gobe. Največ je bilo strupenih. Tedaj nas je poklicala moja mamica.

Nina Ramšak, 4. a

ANDRAŽ REŠI JAJCA PRED LISICO

(odlomek)

Andraž živi pri babici in dedku, ki živita na majhni kmetiji. Nekega lepega dne so izginila jajca. Dedek ni mogel verjeti. Andraž se je odločil poiskati tatičeve sledi. Po dolgem iskanju je v blatu našel odtise lisičjih šap. Sledi so vodile v kurnik. Dedku je svetoval, naj naredi na kurniku vratca in predenj postavi past za lisice. Naslednji dan se je v past ulovila lisica. Dedek je bil vesel, da se je kraja jajc končala. Kokoši pa so veselo kokodakale.

Jakob Gašper Lavrenčič, 4. c

MAJA SANJA O MEDVEDU

(odlomek)

Neko noč je Maja sanjala o medvedu, ki je hotel postati njen prijatelj. Na vsem lepem so se odprla vrata in v sobo je vstopil črno-bel medvedek. Skočil je k Maji v posteljo in jo vprašal: »Bi hotela postati moja prijateljica?«

Maja je bila zelo presenečena, hkrati pa zelo vesela. Prikimala je in si rekla: »Sedaj se ne bom več sama igrala.« Medvedku pa je rekla: »Medvedek, če bova prava prijatelja, mi moraš povedati svoje ime.« Medvedek ji je odgovoril, da je Pino in da je v njihovi družini tako ime vsem fantom, deklice pa so Maje.

»Zanimivo,« je rekla Maja in ga povabila sestavljati kocke.

»Ja, to imam najrajši!« je zaklical Pino in skočil s postelje.

Maja je vstala, toda medvedka ni bilo več. Bila je sama v svoji sobici. Pregledala je vse kotičke, a Pina ni bilo nikjer. Ko je mami povedala o srečanju z medvedkom, jo je mama objela in ji rekla: »Maja, to so bile samo lepe sanje.«

Vendar Maja vsak večer, ko zapre oči, čaka, da bo prišel k njej prijatelj Pino.

Veronika Tumpej, 4. c

MIŠKA POREDNIKA

(odlomek)

Nenadoma je pogled miške Porednice obstal na koncu mize. Tam je sedela maškara in jedla čisto pravi, slastni, mehki, rumeni ... sir. Od veselja je miški Porednici v grlu zastal krik.

Čez nekaj trenutkov si je veselo zašepetala: »Ojoj, končno sir v tej hiši! Hura. Sir. Sir. Hura.«

In nadaljevala: »To bo zame prava pojed. . . , poječin. . . « Nenadoma pa miška Porednica ni mogla dokončati besede. V skoraj istem trenutku se ji je iz grla izvil presenečeni kaaaaaaaj. Maškara, ki je jedla sir, ni bil nihče drug kot miš. Velika, požrešna miš, lačna sira.

Ko si je miška Porednica opomogla od presenečenja, je jezo zašepetala: »O, to pa ne. Tukaj sem jaz doma. Nobena vsiljivka mi ne bo kradla sira. Predolgo sem ga iskala in čakala nanj. Sir pripada meni, naj kdo reče, kar hoče!«

Trdno odločena, da napravi red, je stekla proti mizi, kar so jo nesle noge. Vsi gostje so se prestrašili. Nastala je velika zmeda. Med glasnim kričanjem so maškare ali prestrašeno zbežale iz sobe ali stopale na stole. Miško Porednico pa je zanimala samo velika miš, ki je stala na stolu na drugem koncu sobe in kričala: »Na pomoč! Na pomoč! Tukaj je miš!«

Miška Porednica je od presenečenja obstala. Šele po glasu je ugotovila, da je nekaj narobe. Začudeno je gledala maškaro, ki si je z obraza snela masko. Pred miško Porednico je bil fantek, tako prestrašen, da je iz rok izpustil sir. Miška Porednica ga je hitro zgrabila in zbežala v svojo luknjo. Nič ji ni bilo mar zmešnjave, ki je nastala v veliki sobi. Končno je našla sir in se ga do sitega tudi najedla.

Lara Kramberger, 4. a

SIAMSKI MUC

Sem siamska muca Tamara. Živim v vili ob gozdu. Ne potepam se kot moje prijateljice, raje se okopam in si pospravim svoj dom. Nekega večera sem odšla na teraso. Iz teme je stopila moja prijateljica. Nenadoma sem se odločila.

Moja prijateljica živi na smetišču. Jaz že ne bi preživela na smetišču. Grozno. Prehranjujem se z bolj zdravimi stvarmi. In živim pošteno, čeprav sem v tuji hiši. Ni mi jasno, kako lahko tako fine mačke, kot sem jaz, kraдеjo zrezke.

Veste, kaj bom naredila? Vprašala jih bom, ali hočejo živeti z menoj. Dala jim bom streho nad glavo in redno hrano.

Tamara Zajec, 4.c

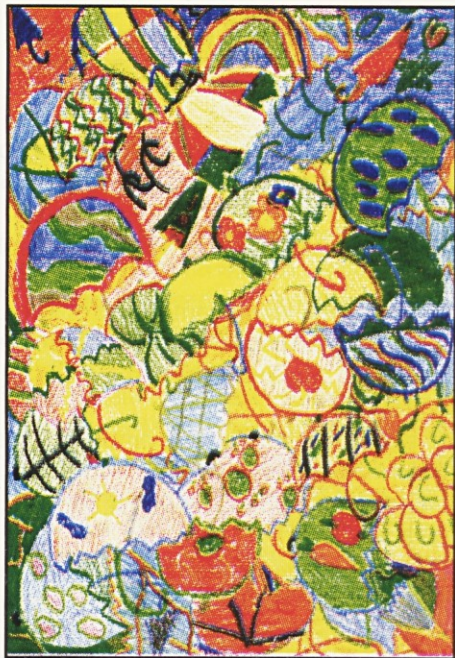
PTIČKA ŽVRGOLIČKA IN PSIČKA LISIČKA

Nekoč je živela družina, ki se je selila iz kraja v kraj. A zgodilo se je, da so se preselili in ostali na kmetiji. Družina je imela psičko z imenom Lisička. Nenavadno ime, vendar pravo za njeno vedenje, saj je bila zvita in ne preveč bistre glave. Na kmetiji je živela tudi jata ptic, ki so gnezdile na drevesu.

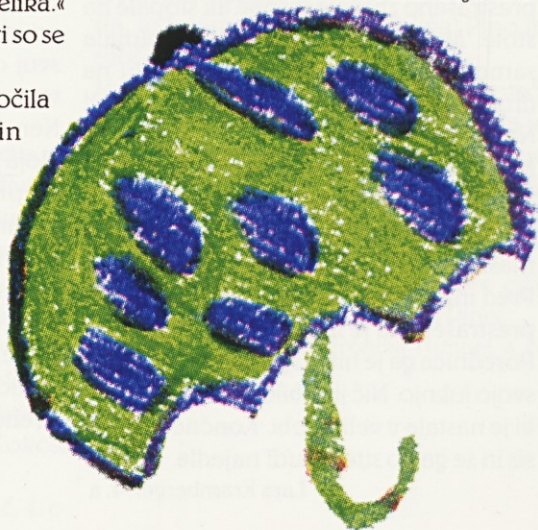
Psička Lisička se je nekega dne odpravila na potep, da bi se razgledala po novi okolici. Ko je opazila ptice, se je ulegla pod drevo. Najbolj pogumna ptička z imenom Žvrgolička je priletela k njej in ji očitala: »Hej, ti! Ali veš, da spiš na našem igrišču? Takoj se spravi proč, če ne, ti že pokažem, kje je ... Sveti Martin Ptičkolin doma!« Psička pa se je le nasmejala in pomirljivo rekla: »Glej, kako si majhna, jaz pa velika.« Ptička pa ni hotela odnehati. Prepiri so se nadaljevali vse dni.

Čez tri mesece se je družina spet odločila za selitev. Obe, psička Lisička in ptička Žvrgolička, sta se sprli še zadnjič. In ko je psička odhajala, ji je v ušesih odmevala pesem, ki so jo ptice pele v slovo: Ptičke žvrgoličke smo, vse premagamo, niti psičke lisičke nam nič ne morejo.

Maja Kocmut, 5. d

Doris Hrga, 4. a

VARUJEJO ME BODICE JEŽ SE PREDSTAVI

O, kdo pa si ti, ki tukaj stojiš? No, pa saj je vseeno. Jaz sem pet mesecev stara ježeva samička. Ime mi je Pika. Ker pikam, jasno kot beli dan! Zdaj se ti bom malce opisala, da me bolje spoznaš.

Skotila me je moja mama ježevka v gnezdu, narejenem iz maha in listja. Imela sem mehke bodice, ampak so že zdavnaj otrdele. Zato pazi - če mi boš hotel kaj narediti, te popikam. Moja najljubša hrana so miši, pa tudi ptičja jajca niso slaba. Kdo si je izmislil, da se kotalim ter jabolka, hruške ter drugo sadje nabadam? To so le izmišljene govorice. Na žalost imam tudi sovražnike, pri katerih pa bodice vedno ne pomagajo. Zadnjič sem imela zanimivo srečanje z lisico. Toda tam so bodice prišle pošteno prav.

Takole je bilo! Šla sem po gozdu in iskala kaj za pod zob, ko sem naenkrat zaslišala šum. Ježi namreč zelo dobro slišimo in vohamo, vidimo pa ne preveč dobro. Hitro sem se zvila v veliko bodečo kroglo. Lisica je prišla mimo, me povohala, pri tem pa ni bila pazljiva in se je pičila v smrček. Odskočila je, zajavkala in si v potoku hladila nos. Prav ji je. Če je pametna, ne bo nikoli več ovojala ježa.

Naši sovražniki pa niso samo živali - tudi ljudje so. Najbolj pa tiste grozne šklatle, ki vsako leto ubijejo na tisoče ježev.

Kljub vsemu ni slabo biti jež. Vsaj meni se tako zdi. Zato sem zadovoljna sem s tem, kar sem in pika.

Nina Zupanič, 5. d

O, dobro jutro. Kako vam lahko pomagam? Intervju želite narediti z mano? Joj, pa prav zdaj med zimskim spanjem! No, pa naj bo! Začnimo!

Bom začel kar od začetka. Ali veste, da smo ježi stari že okoli 50 milijonov let? Da, da! In od takrat se nismo veliko spremenili. Smo nočne živali, uvrščajo pa nas med žužkojede sesalce. Zakaj žužkojede? Zato, ker jemo žužke, seveda! Pa ne jemo samo žužkov, ne. Prileže se nam tudi kak polž in žabica. Ko pa imamo srečen dan, ulovimo kakšno kačo. Sprašujete, zakaj nas ne piči? Ja, kaj mislite, zakaj imamo ježi bodice? Ne zato, da na njih nosimo hruške in jabolka (čeprav jih radi jemo), ampak za obrambo! Da, teh 60 tisoč bodic nam pride zelo prav, ko se zvijemo v klobčič. In zakaj se zvijemo v klobčič? Zato, ker imamo tako nežen in mehak trebušček. Ali ste vedeli, da imajo naši mladički tudi bodice, ko se skotijo? Pa čisto slepi so! No, saj tudi odrasli ježi ne vidimo dobro, zato pa slišimo in vohamo kot profesionalci! Nama z ježevko so se lani mladički skotili dvakrat, mojemu sosеду pa le enkrat! Da, ko sva midva pestovala male ježke, sta se soseda dolgočasila.

Aha, pozabil sem povedati! Ježi se podnevi ponavadi skrijemo v grmičevje ali pod kupe drv, pa tudi v skednje, ponoči pa postanemo pravi lovci. Ampak tudi mi nismo čisto varni. Grozijo nam sove, zveri, ujede in tisti jekleni roboti, ki

jim ljudje pravijo avtomobili. Joj, kako sem bil žalosten, ko je avtomobil povozil mojega malega sinčka ježka ... Smrk, smrk!

No, to bi bilo vse! Upam, da ste se kaj naučili! Pa še eno opozorilo: jež vas ne bo nikdar zbodel, če boste z njim lepo ravnali! Lepo se imejte na snegu, jaz pa grem spat! Adijo!

Sanja Čorić, 5. c

JESENSKE POČITNICE

Med počitnicami lepo sem se imela, ker v torek k babici z vlakom sem odhitela.

Pri babici mi je bilo zelo lepo, saj sem ji pomagala in kdaj tudi v trgovino šla.

V petek dan spomina na mrtve je bil, zato vsi na pokopališče smo odšli in svečke prižigali.

Med počitnicami tudi noč čarovnic je bila, zato vsi buče smo naredili in vanje sveče posadili.

Tako so se moje počitnice končale, zdaj že vsi v šoli sedimo in se naprej učimo.

Mojca Praprotnik, 6. c

JESENSKE POČITNICE

Še pred tednom dni, smo na počitnicah bili. Zelo zabavne so bile, naj vam jih opišem še.

V soboto smo se po mestu potepali, v nedeljo pa v Prekmurje zašli. Zelo smo radovedni bili, si celo kmetijo ogledali.

Cel dan smo po pokopališčih hodili, ter še k sorodnikom zavili. V ponedeljek pa vsi v službah so bili. Brat se dolgočasil je, jaz pa domače branje sem delala že.

Tako vse do četrтка je bilo, takrat pa prazniki prišli so. Na računalnik smo igrali, kartali in se smejali.

Novembra na pokopališče smo šli ter svečke prižigali. V soboto Terme Ptuj smo obiskali, tam veliko plavali in se smejali.

V nedeljo smo žalostni, a hkrati veseli bili. Počitnice končale so se, zdaj v šolo spet se gre.

Šadeja Nestrov, 6. c

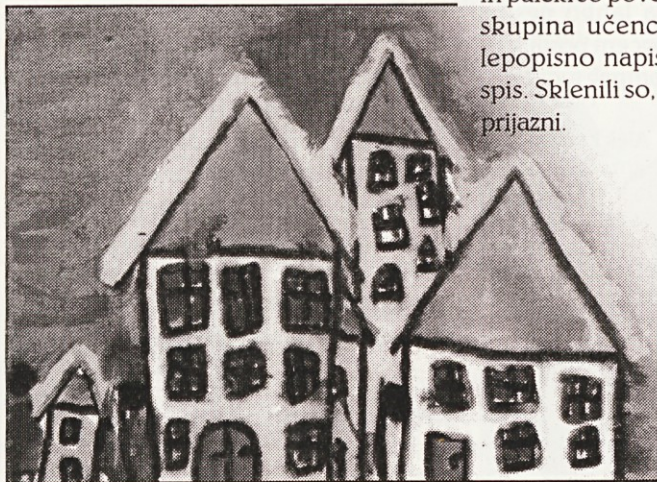
Ana Fürst, 2. c

SNEGULJČICA V OŠ LJUDSKI VRT

Nekega dne smo v šoli priredili zabavno prireditev. Tja je prišla tudi Sneguljčica in njenih sedem palčkov. Nastopili so s pesmijo Ti si moj palček. Vsi obiskovalci so jim navdušeno ploskali. Za njimi je nastopila skupina, ki bi rada dobila največji aplavz. Ker se to ni zgodilo, so sklenili, da se bodo maščevali. Ta skupina je imela čarobno moč. Sneguljčico in sedem palčkov so začarali v tablo in sedem barvnih kred. Hišnik je tablo in krede odnesel v učilnico 6. b razreda, saj je bila tam tabla popolnoma uničena in tudi kred ni bilo več.

Naslednji dan, ko je učiteljica začela pisati na tablo, se je tabla spremenila nazaj v Sneguljčico, krede pa nazaj v palčke. Učiteljica se je zelo prestrašila. Sneguljčica in palčki so povedali, kdo jih je začaral. Ta skupina učencev je za kazen morala lepopisno napisati petdeset strani dolg spis. Sklenili so, da bodo postali tudi bolj prijazni.

Matic Zorko, 3. b

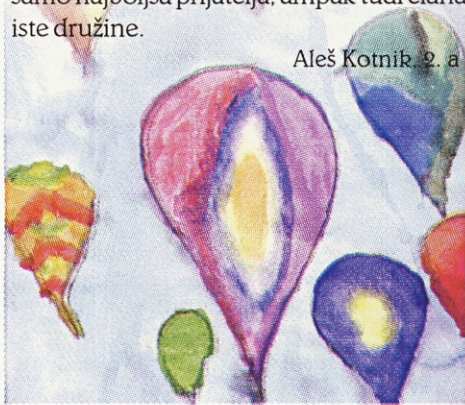
Urban Gobec, 2. a

MOJ PRIJATELJ PRIHAJA Z DRUGEGA PLANETA

Nekoč, ko sem šel iz šole, je pred mene priletelo čudno bitje. Bilo je podobno psu, vendar to ni bil pes. Bil je Maršovec. Znal je govoriti in to celo slovensko. Postala sva zelo dobra prijatelja. Pred starši sem ga skrival. Vsakič, ko sem šel v šolo in iz nje, sem mu nosil hrano. Najraje je jedel čokoladne kekse. Nekega dne je pome prišel ati in videl, kako temu malemu bitju z Marsa dajem hrano. Misli sem, da se bo zelo jezil, a ko je prišel Maršovcu čisto blizu, me je vprašal: »Kakšno bitje je to?«

Povedal sem mu, kako sva se spoznala, postala prijatelja in od kdaj mu že nosim hrano. Ati mi je rekel, da je bitje zelo lepo in da ga lahko nesem domov. Tako sva z Maršovcem postala ne samo najboljša prijatelja, ampak tudi člana iste družine.

Aleš Kotnik, 2. a

MOJ PRIJATELJ PRIHAJA Z DRUGEGA KONTINENTA

Si želite prijatelja? Jaz ga že imam. Prihaja iz Nigerije. Star je 9 let. Ime mu je Pat. Spoznala sva se preko pisem, zato sem ga hotela osebno spoznati.

Nekega dne se mi je le uresničila želja. Z mamo sva se vkrcali v letalo. Ko sva prispeli v glavno mesto Nigerije, naju je moj prijatelj Pat z družino že čakal. Povabili so naju v hišo, pokrito s slamo. Tam so nama ponudili rakce v omaki. Pat se je zelo razveselil, saj je takšna hrana pri njih redko na mizi. Razkazal mi je okolico in predstavil prijatelje.

Nekaj dni sva z mamo ostali tam. Spali sva v slamnatih posteljah. Na žalost pa si tam nisva mogli umivati zob. Zato me je začel boleti zob. Peljali so me k zobozdravniku v najbližje mesto. Pat je nekaj časa ostal pri meni, potem pa sta z mojo mamo odšla v čakalnico. Ker so imeli zelo drugačne aparate kot pri nas, me je bilo malo strah. Na dan slovesa naju je Patova mama spremljala do letališča. Pat mi je obljubil, da bo tudi on obiskal Slovenijo.

Tina Tumpej, 2. a

ŠTUDIJSKI ODDELEK

Staša Reš, 3. c

Nina Purg, 3. c

TORBA ME JE NESLA V NAROBĚ ŠOLO

Torba zjutraj me zbudi
in mi pravi: »Ne zaspi!«
Hitro v šolo me podi,
v šolo, ki na strehi stoji,
ima oči in se učencem smeji.

Ko v šolo me privleče,
pa si rečem: »Danes nimam sreče.«
In hitro stran zbežim,
saj nočem, da pravo šolo zamudim.

Niko Šimenc, 4. c

ZELENA DOLINA IN DEŽELA PACKARIJE

Zelena dolina,
zdrava dežela,
v njej voda
kot ogledalo
je čista.

Vse se sveti,
vse cveti,
nič umazanega ni.
Če v to deželo prideš,
od začudenja več ne odideš.

V deželi Packarije
pa je vse zapacano
in popackano.
Tam Packoni živijo,
ki vode se bojijo
in vsi skupaj s packami
zaspijo.

Niko Šimenc, 4. c

KRALJ

Kralj na stolu sedi
njemu se nihče ne smeji.
Jezno gleda naokrog,
on zelo, zelo je strog.

S krono, prstani obdan,
po vsej deželi znan,
le jaz ga ne poznam,
ker že dolgo tega je –
a ta kralj vlada še.

Niko Šimenc, 4. c

PRIJATELJ PRIHAJA Z DRUGEGA PLANETA

Bila je zima. Maja je gledala skozi okno. Naenkrat je zagledala svetlobo. Ta svetloba je bila leteči krožnik. Iz njega je stopil čuden človek. Bil je zelo majhen. Maja ga je prijazno pozdravila. Vesoljček ji je odzdravil in dejal, da mu je ime Robi. Tudi ona se mu je predstavila. Kmalu sta postala najboljša prijatelja.

Robi ji je povedal, kako je prišel na Zemljo. Začelo se je tako, da je živel v vesolju. Tam se je zelo dolgočasil. Nekega dne se je domislil, da bi lahko naredil leteči krožnik in v njem poletel na Zemljo. Pridno je žagal, brusil in pilil in že čez dva meseca je bil leteči krožnik končan. Naslednji dan, že zgodaj zjutraj, je z letečim krožnikom odrinil na Zemljo. Ko je spet začutil trda tla pod seboj, je bil na Zemlji.

Ko je končal s svojo pripovedjo, je Maja predlagala, da bi skupaj poletela še na Robijev planet. Robi se je z Majino idejo strinjal in - kot bi trenil - sta bila v vesolju. Tam je Maji predstavil svojo družino. Ko so pojedli juho z rezanci in torto, je Robi Majo odpeljal domov na Zemljo. Nato sta se poslovila. Robi se je vrnil v vesolje ... Spet je začel naletavati sneg. Maja pa je še dolgo gledala v nebo.

Sara Šešerko, 2. c

ADA

Ada ima na babičinem in dedkovem vrtu peskovnik, v katerem se zelo rada igra. Zraven peskovnika leži kup mokrih desk, pod katerimi živi žabica. Ada vedno prosi dedka, naj odmakne deske, da bo lahko videla žabico. Takrat se žabica močno stisne k tlom, pa tudi Ado je malo strah žabice.

Danes je Ada naredila v pesku hrib, pod njim pa ribnik. Potem ji je postalo dolgčas. Poklicala je babico: »Babica, igray se z mano!«

»Nimam časa, moram pomiti posodo!«

Ada je poklicala dedka: »Dedek, igray se z mano!«

»Nimam časa, moram oprati avto!«

»Kužek, pa se ti igray z mano!«

»N, n, n, nnimam časa, moram zgrijeti cel kup kosti.«

»Oh,« je zavzdihnila Ada.

»Kvak, kva, kvak, se lahko jaz igram s tabo?«

Bila je žabica.

Žabica je skočila v ribnik in Ada jo je polila. Ta igra je bila obema všeč. Zmotila jo je babica, ki je Ado poklicala k večerji. Žabica se je hitro skrila za deske. Babica pa je rekla Adi: »Vidiš, da se znaš sama igrati.«

Nuša Ogrizek, 1. b

PRINCESA KLINESA IN PREDOLGA OBLEKA

Princesa Klimesa iz velikega gradu je imela predolgo obleko, ki nikomur ni bila všeč, razen Škratku, saj je zvečer naskrivaj spal na njej. Nekega jutra je princesa Klimesa opazila, da je na njeni obleki škrt, zato se je razjezila:

»Kaj počneš na moji obleki?« je zavpila nanj.

»N...ni...ni...ničesar,« je zajeceljal Škratek.

Iz prijaznosti in da bi jo razveselil, ji je rekel, da je njena obleka čisto v redu, le da je malo predolga. Princesa Klimesa je šla na druge gradove k svojim prijateljicam in pomerjala njihove obleke. Toda nobena ji ni pristajala.

»Ta mi je premajhna.

Hej! Jaz hočem obleko v celem!

Pri tej so mi rokavi predolgi in komaj diham v njej.»

Potem je princesa Klimesa oblekla svojo obleko, se poslovila in odšla.

V svojem gradu pa se je spomnila: »O ne! Čez eno uro pride kralj izbirat svojo nevesto.

Oh, oh, kaj naj storim?« Stekla je k stari prijateljici Čarovnici in ji vse povedala.

Čarovnica ji je rekla, da so škarje edina rešitev in princesa se je tako prestrašila, da je zbežala. Ujela se je v lisičjo past in padla.

Čarovnica ji je odrezala obleko, pa ne tako močno, da bi ji bila premajhna, pač pa ravno prav. Ko je prišel kralj in videl deklice, je rekel: »Ta obraz mi ni všeč, ta tudi ne, pa ta ne. Le ta mi odgovarja. Kdo ste? Ah, saj vem. Vi ste princesa Klimesa!«

»Jaz sem prava baletka. Oh, zakaj me ni

vzel.

Ne važi se, jaz pa sem navadna princesa. Ni čudno, da nobene od nas ni vzel, ko pa mu je princesa Klimesa najljubše ime, se je slišalo.»

In tako sta se princesa Klimesa in kralj poročila ter srečno živela do konca svojih dni.

Nuša Ogrizek, 1. b

DVA KRALJA

Nekoč živela sta dva kralja,

imela sta veliko denarja.

Po kraljestvu sem ter tja

sta s kočijo potovala

in nevesti si iskala.

Ko sta končno pravi našla,

sta se z njima v grad vrnila

in se poročila.

Srečno danes skupaj še živijo

in se z otroci veseľijo.

Uroš Šegula, 4. a

NA GRADU

Nekoč je bil na travniku grad. V tem gradu so živeli kralj Bogomir, kraljica Aleksandra, princesa Sara in princeska Pia. Nekega večera so šli na praznovanje. Na praznovanju so jedli piškote in torto, pa še mnogo drugih dobrih stvari. Veselili so se pozno v noč. Potem so odšli domov.

Pia Mernik, 1. b

MALA PRINCESA

1. del

Nekoč je živela deklica. Bila je tako prijazna, da je postala princesa. Mala princesa je bila zelo vesela. Mama je bila ponosna nanjo. Bili so bogati in mala princesa je bila srečna.

2. del

Minilo je mnogo let. Princesa ni bila več majhna. Bila je stara 19 let. Čakala jo je poroka. Dobila je enajst otrok: pet punčk in šest fantkov. Otroci so zrasli in tudi oni so se poročili. In živeli so srečno do konca dni.

Danaja Gnilšek, 1. a

KAJIN DNEVNIK

Petek

Danes sem snežak. Zelo me zebe in sem kot ledena kocka. Na sebi imam lonc, za nos korenje, za oči gumba in za usta banano. Z otroci se kepam, kotalim in lovim. Naenkrat posije sonce in jaz se stopim.

Sobota

Danes sem torta. Na sebi imam osem svečk, ker Nuša praznuje osmi rojstni dan. Ko je Nušina mama poklicala za mizo, so prišle Nušine prijateljice. Za mizo pa so me pojedle. Še prej so se igrale slepe miši in plesale.

Nedelja

Danes sem zvezek. V sebi imam veliko naslovov, besed, črk, imen in priimkov. Gaja Oman piše vame. Napisala je že veliko. Hodi v peti razred. Piše zelo lepo in tudi domačo nalogo naredi počasi in natančno.

Ponedeljek

Danes sem torba. V sebi imam zvezke. Od ponedeljka do petka me nosi v šolo Nika Oman. Ko dežuje ali sneži, je Nika pod dežnikom, jaz pa sem mokra. Vedno me lepo pospravi in uredi. Nika ima vse na svojem mestu.

Torek

Danes sem obešalnik. Otroci in odrasli obešajo name oblačila. Imam tudi prijatelje in prijateljice. To so Breda, Bobek, Bobko, Silva in Biba. Ko Anina mama opere njena oblačila, jih Ana obesi name ali na moje prijatelje.

Sreda

Danes sem Kaja. V šoli smo imeli športni dan na snegu. Sankali smo se, delali snežaka in počeli še veliko drugega. Ko smo končali, sem šla v OPB do 14.30 ure. Čez tri ure sem šla na plesne vaje, kjer smo se učili plesati. Doma sem se umila, potem sem še gledala televizijo. Ob 21. uri sem šla spat.

Četrtek

Danes sem božično drevo. Na sebi imam okraske, bonbone in še veliko drugega. Postavili so me za božič, podrli pa me bodo za tri kralje. Pod menoj so darila za otroke.

Kaja Kostanjevec, 2. b

ČAROBNO OGLEDALO

V skromni družini v majhnem mestu je živela deklica Lara. Za rojstni dan si je zaželela ogledalo. Dobila ga je od mamice, atija in bratca Luka. Takoj ga je prislonila ob steno v svoji sobi. Zvečer, preden je legla, je pred ogledalom razmišljala, s kako starim naličnim peresom bo morala pisati naslednjega dne v šoli. Ko se je zjutraj zbudila, jo je na mizi že čakalo novo pisalo. Čez čas si je pred ogledalom zaželela nove čevlje. In glej, ko je tisti dan prišla domov, so jo čevlji že čakali. Od tedaj je vedela, da ima ogledalo čarobno moč, a tega ni nikomur izdala.

Nekega dne jo je poklicala babica, naj pride k njej nabirat gobe. Takoj, ko je odšla, je v njeno sobo odšel bratec Luka. Stopil je pred ogledalo in si tudi on nekaj zaželel. Ko je Lara prišla domov, je bilo vse čisto tiho. Prišla je do svoje sobe. Sumljivo se ji je zdelo, da so bila vrata v njeno sobo priprta. V sobi je zagledala polno žog in na tleh razbito ogledalo. Takoj je vedela, da ga je razbil njen bratec. Od takrat je Lara spet čisto navadna deklica, Luka pa še dolgo ni smel prestopiti praga njene sobe.

Katarina Menoni, 3. b

BITKA

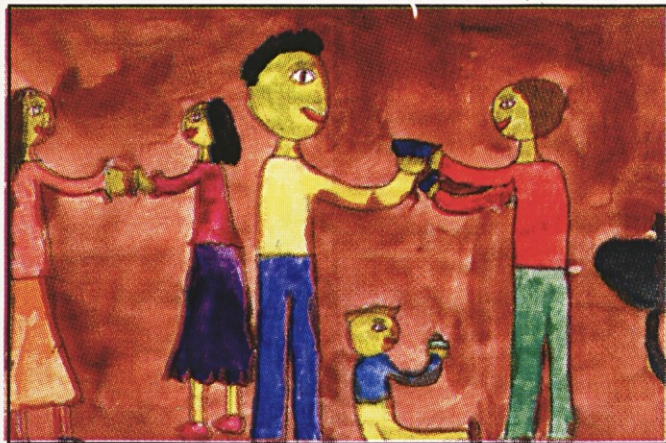
Gusar Tomi
boj je bil.
Joj, le kaj
se je zgodilo?
Naj vam
brž povem.
V morje
se potopil
gusar Tomi
je za školjkami.
Tam pošast ga črna
s stotero sabljami
v boj izzove.
Golorok se Tomi
hrabro brani
in naposled srečno ubeži.
Kdo sovražnik hud je bil?
Kdo neki - morski ježek je to bil!

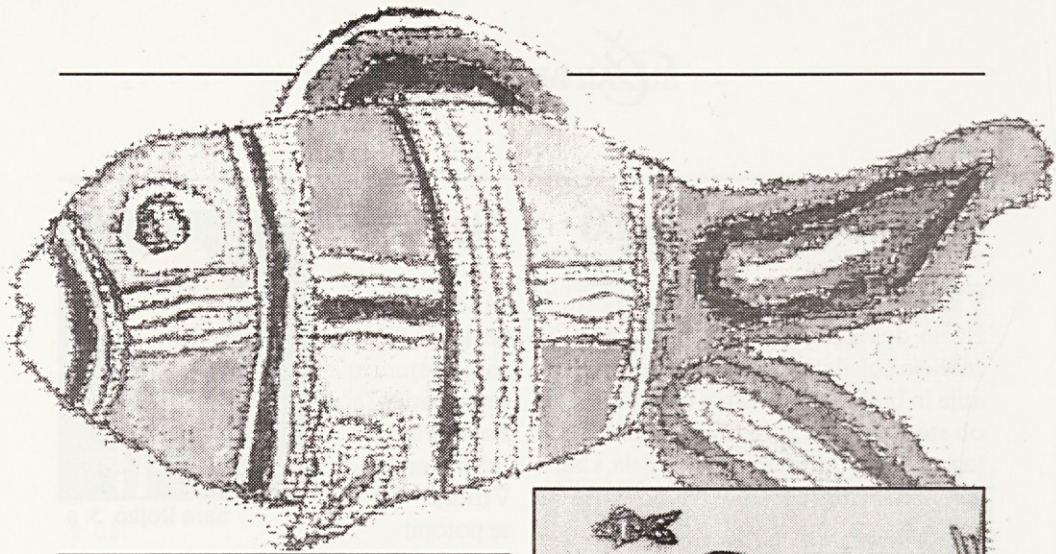
Gregor Krušič, 5. c

Alja Jančič, 2. c

Sara Rojko, 3. a

MORJE, KJE SI?

Morje, morje, kje si?
Poglej me, poglej me v oči,
da pogled moj v dalje zažari.

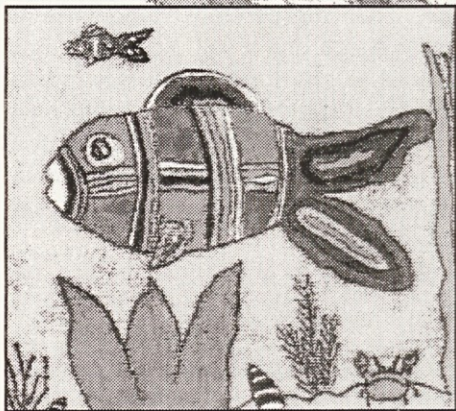
Slano morje, kje si?
Druge vode v bližini ni.
A pogled moj zažari,
če pogledaš me v oči.

Morje, morje, kje si?
Moj pogled bi spet rad zažarel,
v lepoti tvoji zablestel!

»Tukaj sem, skrivam se na plaži.
Govorim si, pridi sonce, dež se skrij,
da zažarel bom od lepote.
Lepšega od lepote na tem svetu ni,
ni je dobrote, kot je lepota tvojih oči!«

Moj pogled spet zažari,
ko se z valovi nasmejiš,
v mislih pa mi govoriš:
»Nekaj posebnega si!«

Daša Grdina, 4. c

Nastja Reš, 7. c

MORJE

Morska zvezda v črnem morju,
ribice v modrem morju,
morski pes v glasnem morju,
hobotnice pa v tihem morju.

Ladja pluje v vsakem morju,
vedno je na poti k obzorju,
valovi ji pri tem nagajajo,
z njo v neznano zahajajo.

Tatjana Šučur, 3. a

MAVRIČNA RIBICA

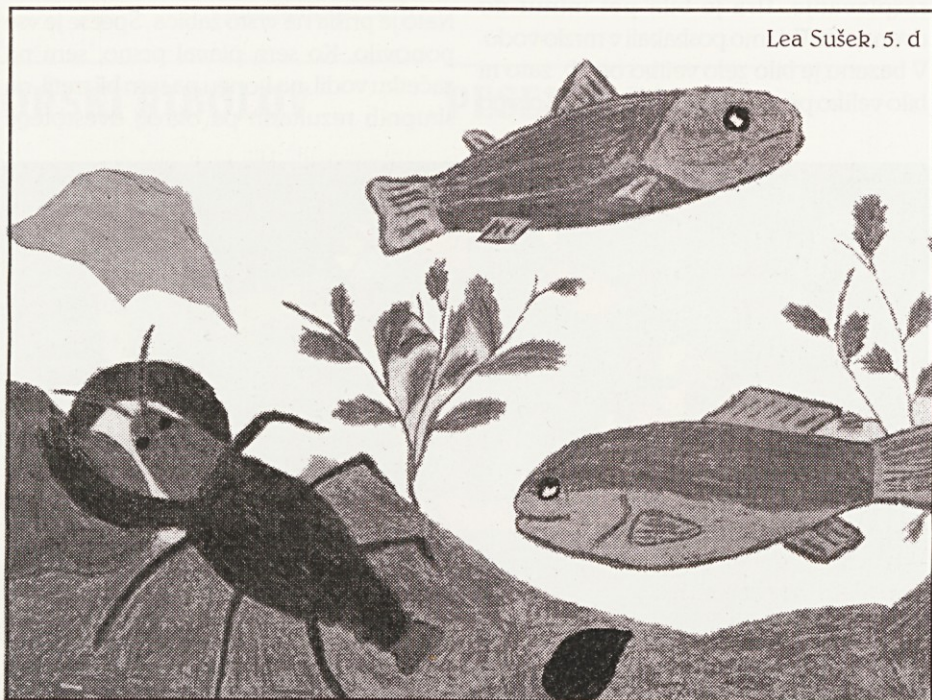
Nekoč je v globokem morju živela ribica, ki je imela luske mavričnih barv. Mala modra ribica jo je prosila za eno lusko, vendar ji je Mavrična ribica ni hotela dati. Ribice se niso hotele igrati z njo. Postala je najbolj osamljena in nesrečna ribica. Šla je k hobotnici po nasvet. Hobotnica ji je dejala, naj svoje mavrične luske razdeli med vse ribice. Mavrična ribica je poslušala njen nasvet. Ribice so se zopet igrale z njo in Mavrična ribica je bila srečna.

Ela Emeršič, 1. c

MAVRIČNA RIBICA

Na dnu oceana je živela Mavrična ribica. Luske je imela mavričnih barv. Bila je lepa in ošabna. Nobena ribica je ni marala, saj svojih lepih lusk ni delila z nikomer. Niti z malo modro ribico, ki jo je lepo prosila za eno lusko. Zaradi svoje ošabnosti je ostala brez prijateljev. Vsa žalostna in nesrečna je za pomoč prosila hobotnico Modrijanko. Ta ji je svetovala, naj svoje lesketajoče luske deli z ribicami v morju.

Maja Dokl, 1. c

Lea Sušek, 5. d

TEKMA V PLAVANJU

Bila je lepa sobota. Ta dan sem imel plavalno tekmo v bazenu v dvorani Tivoli. Nestrpno sem čakal na to tekmo. Ob pol desetih mi je ati zaklical: »Jure, pojdiva v Ljubljano!« Bil sem zelo vesel, ko sva se odpeljala. Najprej sva se peljala do avtoceste. Na avtocesti sem zaspal. Kot bi mignil, sva bila v Ljubljani. Vsi so že bili tam. Ati mi je zaželel vso srečo in odšel na tribuno, jaz pa sem šel v garderobo.

Ko smo se preoblekli, smo odšli k bazenu. Pri bazenu je bilo že veliko plavalcev iz številnih klubov. Ob dvanajstih je bilo razplavanje. Ura je bila pet minut do dvanajstih. Vsi smo poskakali v mrzlo vodo. V bazenu je bilo zelo veliko otrok, zato ni bilo veliko prostora za razplavanje. Ko smo

se razplaval, je bila na vrsti državna himna. Vsi smo vstali in jo mirno poslušali. Po himni se je začelo tekmovanje. Plaval sem petdeset metrov kravlj, petdeset metrov prsno in na koncu še v štafeti s petimi plavalci.

Napočil je čas, ko sem odšel do štartnega bloka. Sodnik je rekel: »Vsi na svoja mesta!« Mi smo rekli: »JA!« Sodnik je še rekel: »Pozor!« in zapiskal začetek tekme. Takoj sem skočil v vodo in na začetku tudi vodil. Pri obratu pa so me vsi prehiteli, le da jaz tega nisem videl. Mislił sem si: »Zdaj bom pa zmaga!« Vendar sem se zmotil. Prišel sem v cilj. Na rezultatih sem bil od štiristo plavalcev med zadnjimi stotimi.

Nato je prišla na vrsto žabica. Spet se je vse ponovilo. Ko sem plaval prsno, sem na začetku vodil, na koncu pa sem bil tretji, na skupnih rezultatih pa okrog dvestotega

mesta. Potem sem počakal še kakšnih petnajst minut in na vrsti je bila štafeta. Plaval sem kot prvi od petih plavalcev iz mojega kluba. Ko sem plaval, sem bil na začetku prvi, na koncu pa drugi. Moj soplavec, ki je plaval za menoj, je skočil prepozno, zato smo končali na zadnjem mestu.

Potem smo se odšli preoblačiti. Ko smo se oblekli, smo počasi odšli domov. Bil sem tako lačen, da sem vprašal atija, če bi šla na pico. Rekel je, da lahko, če to želim. Poznal je dobro picerijo, ki se imenuje De Matia. Tam sva pojedla odlično pico in se odpeljala proti Ptujju. Tako se je končal moj borbeno tekmovalni dan.

Jure Jaušovec, 4. b

MORJE

Velik moder velikan,
blagi, tihi ocean.
Pol življenja so valovi,
skrb za dom vseh morskih bitij,
ki skrivnostna tiho te krase.

Modri Jadran pa je morje,
kamor vsako poletje greš,
kjer se sončiš, kopaš,
kjer na obali majhnega zaliva
v toploti sonca zidaš si gradove
iz kamnov, peska, mivke.

Monja Šebela, 4. c

MORSKI RIBOLOV

Zgodaj zjutraj sem z dedijem šel loviti ribe. S seboj sva imela ribiške palice, mrežo in polno drugih pripomočkov za ribolov.

Najprej sva razprla palice, nato sva dala nanje še trnke. Hitro sem ulovil širokega in koščenega šparčka. Druga riba je bila prelepa pisanica. Potem je prišel še ati in skupaj smo naložili dve vedri rib. Čez čas se nam je pridružila še Nina. Njen ulov ni bil preveč dober. Ulovila je samo tri ribe. Potem smo šli loviti kar s čolna. Takrat je ati ujel malega morskega psa in morsko mačko.

Tako smo zaključili družinski ribolov na prelepem Pagu.

Matija Kmetec, 4. b

PESEM O RIBICI

Morje v soncu se blešči,
v njem živalic mrgoli.
V morju je bila doma
poskočna mala ribica.

Sem in tja je švigala,
z gibkim repkom migala.
Pa je prišel morski som,
ribici rekel: »Zdaj te bom!«

Ribica je migala,
daleč proč je švignila.
»Prav nič se mi ne mudi,
da bi me pojedel ti.«

Jani Zorec, 4. c

OB VODI

Nekega poletnega jutra smo se mami, ati, sestrična, bratranec in jaz odpravili v Piran. Šli smo na obisk k prijateljem. Po nekaj urah smo prispeli. Prijatelji so nas že čakali. S prijatelji smo se odšli kopat v morje. Z nami je bil tudi pes Arči. Z Arčijem, sestrično in bratrancem smo se lovili v vodi. Seveda nas je Arči vedno ulovil. Kasneje smo tekmovali v plavanju. Tu sem vedno zmagala jaz.

Za kosilo je bila pica. »Mmm, se mi že cedijo sline,« je rekel bratranec. Po kosilu smo šli loviti ribe, vendar nismo imeli sreče. Po ribarjenju smo odšli v mesto. Tam smo si ogledali zelo lepo cerkev. Otroci smo odšli po sladoled, odrasli pa so nas počakali v majhni gostilni. Ko smo prišli do mize, nas je mami vprašala: »Kje ste bili tako dolgo?« »Nismo se mogli odločiti, kateri sladoled bi vzeli,« sem odgovorila. Potem smo šli na plažo. Sestrično sem naučila plavati kravlj, bratranca pa hrbtno. Nato smo šli igrati namizni tenis in tenis. Jaz sem igrala namizni tenis. Premagala sem mamico, sestrično in bratranca.

»Sedaj moramo iti!« je zaklicala mami. »Že?« smo vprašali otroci. Poslovili smo se in odšli. Ta dan mi je bil všeč. Rada bi še ponovila izlet v Piran!

Valentina Merc, 4. b

Davorin Levanič, 1. a

SPREHOD OB VODI

Bilo je jesensko popoldne. S psičko Vivo in atijem smo se odpravili na sprehod ob reki. Tam je bilo zelo sončno in toplo. Hodili smo po majhni cesti. Iz reke se je slišalo plavanje rib, ki so bile pod vodo. Jaz sem se čofotanja ustrašila in sem vprašala atija: »Kaj je to?« Ati mi je odgovoril, da so to samo ribe. Potem smo se obrnili. Ati je Vivo spustil iz vrvice in Viva je pritekla do mene. Malo me je bilo strah, da mi psička ne bi pobegnila. Na poti k avtu smo srečali atijevega prijatelja, ki se je tudi sprehajal ob vodi. Jaz sem bila že lačna in žejna, zato smo se odpravili domov.

Upam, da se bo takšen sprehod še ponovil, saj mi je bil všeč.

Larisa Šegula, 4. b

UMIVANJE ZOB

Mihec je sadje in zelenjavo,
umiva si zobe,
nobene luknje nima,
črvički mu ne tolčejo,
nič ga ne boli.
Jakec pa noč in dan
sladkarije je,
sadja se niti ne dotakne,
ampak ko gre v posteljo,
vse ga boli,
oh, kako tečno je umivati zobe!

Nuša Ogrizek, 1. b

VODA

Pod hribom potoček izvira,
šumi in šumi,
ko še druge vode zbira.

Kmalu potoček potok postane,
širi se in širi
ko že reka postane.

Reka počasi ali deroče
teče in teče,
ko se v morje izteče.

Njena pot se tu ne konča,
dviga se do neba, kjer
roso v oblake spremeni.

Maruša Malovič, 4. b

ZDRAVJE

Največje bogastvo je zdravje. Tega se zavedaš šele,
ko zboliš. Opisal bom svojo izkušnjo z boleznijo.

Po enem letu je bolečina v trebuhu postala tako
močna, da me je dr. Luci napotil v Splošno bolnico
Maribor. Ko sem zaslišal besedo 'bolnica', sem se
razjokal. Jokala je tudi mamica.

V bolnici sem ležal na oddelku intenzivne nege.
Medicinske sestre in zdravniki so me priključili na
različne aparate, ki so spremljali bitje srca, aktivnost
pljuč, krvni pritisk. Dobival sem zdravila v žilo preko
majhnih iglic, ki se imenujejo kanile. Vseh injekcij je
bilo približno dvesto. Po desetdnevnem bivanju v
bolnici so se zdravniki odločili, da me operirajo.
Operacije sem se zelo bal. Mislil sem, da se ne bom
več zbudil. Vsi domači so me bodrili. Tudi sošolci in
učiteljica so mislili name. Operirali so me
devetindvajsetega marca. Vzeli so mi del vranice in
tumor na vranici. Po operaciji sem se vsak dan bolje
počutil. Po transfuziji krvi, ki jo je daroval krvodajalec
iz Pohorja, pa sem lahko šel domov. Ta dan je moj
najsrečnejši dan.

Moja največja želja je, da bi ostal zdrav.

Nejc Gorjup, 5. b

Matija Mlakar, 4. a

Tonja Hriberšek, 1. a

ZOBOZDRAVSTVENI PREGLED

Zbrali smo se v avli ter odšli k zobozdravnici. Zobozdravnica nam je pregledala zobe. Drugi mesec sem naročen na kontrolo. Po vsaki jedi si moram umiti zobe. Rad bi imel zdrave in lepe zobe.

Gregor Nestorov, 1. c

V petek zjutraj smo se zbrali v avli. Odšli smo k zobozdravnici. Potem smo se slekli in oddali izkaznice. Nekaj časa smo se igrali, nato smo si umili zobe. Postavili smo se v vrsto in počakali, da nas zobozdravnica pokliče. Ko sem prišla na vrsto jaz, mi je zobozdravnica pregledala zobe. Hitro smo bili gotovi in se vrnili v šolo.

Lea Lah, 1. c

NAJ SE PREDSTAVIM

Star sem 35 let. Sem visok. Imam športni avto. Že šestkrat sem bil svetovni prvak v tekmovalju z avtomobili. Imam štiri punce. Rad raziskujem.

Tomaž Ocvirk, 3. c

Ime mi je Nejc. Sem računalnikar in imam rjave lase. Delam v šolskem centru. Moje delo je zelo zahtevno. Star sem 39 let. Imam dva otroka in ženo. Včasih mi otroka doma kaj pokvarita na računalniku in ga moram popravljati. To me zelo jezi.

Nejc Benčič, 3. c

SMUČANJE NA KOPAH

Ko smo prišli na Kope, smo dobili pisane ključke in odšli v kočo. V koči smo se preoblekli, nato smo se šli smučat. Vozili smo se z vlečnico. Vlečnica te povleče na hrib.

Naslednji dan smo si pogledali ovčke, pse in muce. Smučali smo se tudi ponoči. Ob večerih smo se igrali v smučarskem domu z Jakobom, Ano in Markom.

Ko smo se vračali s smučanja, smo se ustavili v trgovini. V trgovini je bila opica. Opica je bila smešna in živahna. Prijela me je za roko.

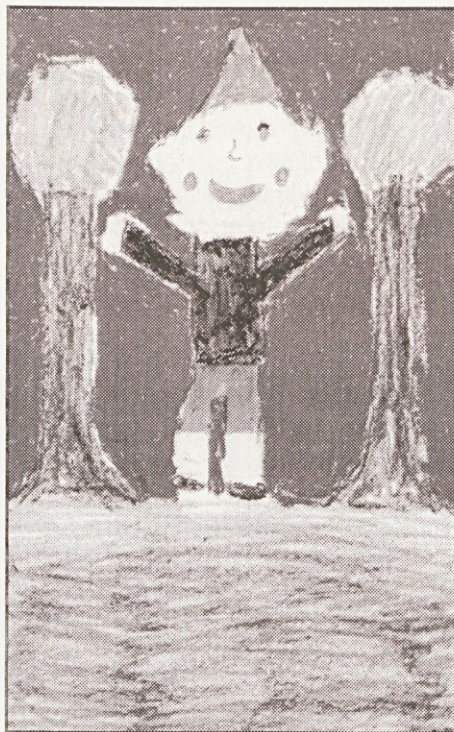
Počitnice so hitro minile.

Klara Gaberc, 1. c

OSEBA, KI JO IMAM RAD

Moj prijatelj si, skupaj se igrava, vse kolesarje prehitiva, se sladko smejiva, naglas vreščiva, da vso vas prebudiva, ko se loviva, v jarku obtičiva.

Niko Šimenc, 4. c

Nino Lendero, 3. b

PAMETNEJŠI ODNEHA

Nekega jutra me je ati prepričeval, naj oblečem dva puloverja, ker je zunaj mrzlo. Nisem ga ubogal. Klical sem mamico v službo. Mami mi je rekla, naj ji dam atija na telefon, da se pogovori z njim. Rekla mu je, naj bo po moje, saj bo mene zeblo. Oblekel sem en pulover. Ni me zeblo.

Tomaž Ocvirk, 3. c

TRENUTEK SREČE

Srečna sem, ko mi mami reče, da sem kot sonce. Preden zaspim, me boža po laseh in to se mi zdi prav prijetno. Ko opraviim kakšno gospodinjno delo namesto nje, mi reče, da sem zelo pridna. In takrat sem srečna.

Anja Rašl, 2. c

OSEBA, KI JO IMAM RAD

Ti si moja najdražja,
zvečer me greješ,
zjutraj me nasmeješ.

Čeprav si včasih stroga,
si mi najdražja,
ti si kot ogenj v meni,
ki ne ugasne.

Včasih si žalostna,
včasih vesela,
moja si mamica,
ljuba, vesela.

Mario Frangež, 4. c

Lara Miletič, 1. b

KAJ JE SREČA

Vse bonbone si mi pojedel!
Da te le ne bi bolel zob.

Joj, razbila se je vaza.
Dobro, da mi ni padla na glavo.

Popackal si mi novi pulover.
Samo, da se ni strgal.

Polil si juho!
Dobro, da se nisi opekel.

Padel ti je krožnik.
Še sreča, da ti ni padel na nogo.
Alen Šešo, 2. c

LJUBEZEN

Ljubezen je kakor moč,
ki se ji ne da upreti,
z njo je enostavno treba živeti.
Ljubezen je lepa
le na pogled,
a kadar kaj vmes stopi,
je težka in hladna
tako kot led.

Desa Repič, 7. b

Živa Sabo, 5. a

KMALU BO POMLAD

Narava se je začela prebujati. Prvi so iz zemlje pokukali zvončki. Trobentice so se razcvetele. Krokusi so nam polepšali vrtove. Tudi telohi, vijolice in mačice so zacvetele. Naznanile so prihod pomladi.

Nejc Lazar, 1. c

PRAZNOVANJE

Med počitnicami doma
sem bila in lenarila.

Gledala sem televizijo
in se zabavala.

Zadnjega doma sem bila
in ognjemet dočakala.

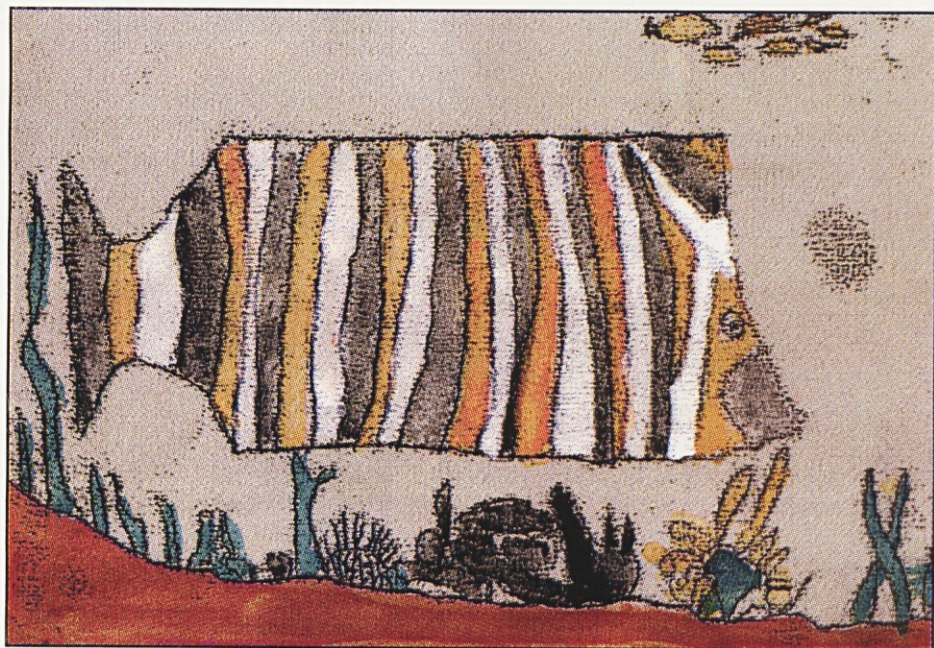
Prvega k babici sem
odšla in jim vse
dobro voščila.

Clarisa Bezjak, 6. c

POMLAD

Kdaj pride pomlad?
Mogoče takrat, ko ptički pojo,
ko rože omamno cveto?
Ko vijolice, trobentice se prebudijo
in beli zvončki nežno zvonijo?
Ko sonce visoko na nebu se sprehaja
in ko tudi dežek nam včasih nagaja?

Nuša Ogrizek, 1. b

V ČASU POČITNIC

Niko Habjanič, 7. c

Med počitnicami sem doma
bila in se veselo imela.
Bilo mi je lepo, malo sem se
na teste pripravljala in se v
šotoru zabavala.

Za pusta hrusta sem okrog
hodila in kdaj pa kdaj kaj
lepega dobila.
Tudi svojo sobo sem okrasila
in obiske dobila.

V nedeljo sem s starši in sorodniki
v šotoru bila in se lepo imela.
Počitnice so zelo hitro minile,
vendar bi radi, da bi se ponovile.

Mojca Praprotnik, 6. c

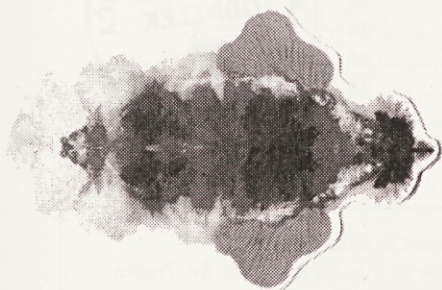
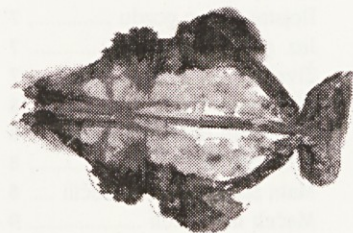
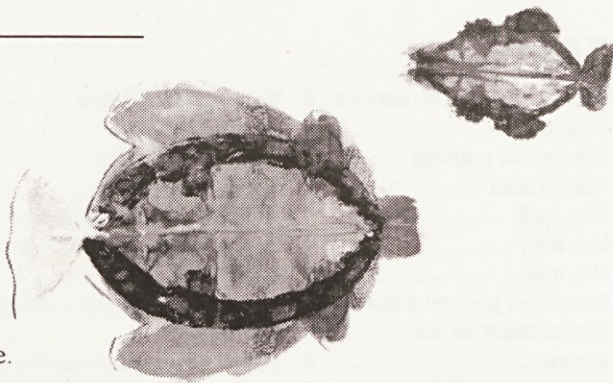
SLOVO

Zakaj si odšel,
zakaj zapustil si me,
saj veš, da ljubila sem te!

Nikoli več ne bo,
kot je bilo,
saj vem, da prizadela sem te.
A zdaj žal mi je!

Oprosti mi za vse,
vem, da ljubiš me,
prosim, vrni se!

Mateja Golob, 7. b

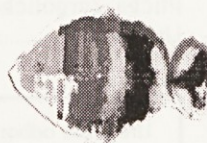
Učenci 4. b

POLONIN OČE

Polonin oče je oče,
ki vse hoče.

Hoče delati, se smejati,
se učiti, govoriti.
Kar pa je najhuje:
hoče s Polono
v šolo hoditi.

Polona to noče,
zato vedno joče.
Nikakor ne more razumeti,
da njen oče ravno v šolo hoče.
SAJ JE VENDAR ŽE OČE.

Miha Nadižar, 5. d

KAZALO

Uvodna beseda ravnateljice..	2	Varujejo me bodice	15	Morje	27
Moje muce	4	Jež se predstavi	15	Pesem o ribici	27
Moj morski prašiček	4	Jesenske počitnice	16	Ob vodi	28
Muca Tačka	4	Jesenske počitnice	16	Sprehod ob vodi	28
Moji polži	4	Sneguljčica v OŠ Ljudski vrt	17	Umivanje zob	29
Moj konj	4	Moj prijatelj prihaja z drugega	18	Voda	29
Moj muc	4	planeta	18	Zdravje	29
Kako bom preživel zimo	5	Moj prijatelj prihaja z drugega	18	Zobozdravstveni pregled	30
Pikapolonica se seli	6	kontinenta	18	Naj se predstavim	31
Korant	6	Torba me je nesla v narobe šolo	19	Smučanje na Kopah	31
Jaz, veverica	7		19	Oseba, ki jo imam rad ...	31
Rojstni dan v gozdu	7	Zelena dolina in dežela packarije	19	Pametnejši odneha	32
Jaz, polh	7		19	Trenutek sreče	32
Živali	7	Kralj	19	Oseba, ki jo imam rad ...	32
Bilo me je strah	8	Moj prijatelj prihaja z drugega	20	Kaj je sreča	32
Kako sem dobil papagaja	8	planeta	20	Ljubezen	33
Jaz, volk Urh	8	Ada	20	Kmalu bo pomlad	33
Maki zajčki so me osrečili	8	Princesa Klimesa in predolga	21	Praznovanje	33
Maček krastaček	9	obleka	21	Pomlad	33
Zakaj zajci ne jedo banan	9	Dva kralja	21	V času počitnic	34
Sinoči se mi je sanjalo	10	Na gradu	21	Slovo	35
Plemiška mačka	10	Mala princesa	22	Polonin oče	35
Ježkova družina	10	Kajin dnevnik	22		
Lastovka	11	Čarobno ogledalo	23		
V gozdu	12	Bitka	23		
Andraž reši jajca pred lisico	12	Morje kje si?	24		
Maja sanja o medvedu	12	Morje	24		
Miška porednica	13	Mavrična ribica	25		
Siamski muc	13	Mavrična ribica	25		
Ptička Žvrgolička in psička	14	Tekma v plavanju	26		
Lisička	14	Morski ribolov	27		

Uredniški odbor:
Irena Pukšič, glavna urednica

Sonja Dežman, lektorica

Susane Berden, likovna oprema

Naslovnica: Monika Dončec, 3. b

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt, Ptuj
Oblikovanje in tisk: Štraki d.o.o., Sv. Trojica
Naklada: 200 izvodov
Marec 2003

UDK 37.014.77
ČAR BESEDE MOJE. Literarno glasilo učencev
OŠ Ljudski vrt, Ptuj 2003.

Domoznanski oddelek

37

ČAR besede moje
2002/2003

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

371.8:373.3(497.4 Ptuj)

6011898

COBISS ◊

Osnovna šola
Ljudski vrt, Ptuj

